

Főcze Kornélia
EGY GÖRÖG RÓZSÁRÓL

a rózsza piros
a rózsza nem kék nem bronz

honnan ismerem a különbséget
ami a mindennel megoszt?

a rózsza növény
nem ez a séta az alkonyi kertben
hol lépteim-ágyazta helyre
hullnak az árnyak
amíg a nap zuhan

csönddé sem változik
a rózsza
nem piroslik rózsává
örömöm
szirommá nem szépül
arcom
s arctalan elmém
míg beleszédül

a rózsza piros
nem kék nem bronz

„amikor még senki se voltam”
minden voltam rózsza voltam
és nem-rózsza

„HA MEGHAL A NAP”

csak meg ne fázz! a Nap kihűl
mint hó alatt a tűzhely
befagy az óceán jéghegyeivel
a Föld olyan lesz mint hűtött dinnye
belsejében még pislákoló lángokkal
hozzád menekülnek majd a napállatkák
cipelik az édesvizek kékaromás kortyait
összerezzensz
arcod súrolják a hópihe denevérek
mik sötétben is láthatnak téged

lecsukódik a Nap
hegesztőpajzs mögött a vörös
óriás szemhéj s te félni fogsz
mert Nap helyett fekete
madárijesztő kalapot látsz
és egy fehér törpét amint
kibúvik a lyukas kalapból
és feléd nyújtja madár- azaz
kvazár-kezét fölemel
és bebújtok a fekete kalapba

odabenn a mágneses mezőn
madártalppal sétálsz
napfoltmargaréták között
mint elvarázsolt cérnavégek
tekergőznek a héliumfüvek

engem is látni fogsz
szilvaízfőző üstök-úrhajomban
sietek feléd
de te rám kiáltasz:
rég beesteledett már
hát nem érted?
zuhanunk

PARÚZIA

Valaki vár ránk magára mutat
Koccanó üveg az uja alleluja
Gyertek haza

A fehér úton sorra indulunk
A hátsó udvaron megállunk rendre
Fénylik bennünk a béke

Minden cserép barnán meghasad
Holdfényes fűrészpor hull le ránk
Ragyog a ruhánk

UTAZÁS

meghalsz egy állomáson
újsággal letakarva
átnéz rajtad a főcím
akarva nem akarva
távolodik minden
mit elenged a lelked
indul a vonat is
fel kellene kelned
haladni kellene
kék tengerek felé
napszentület előtt
ne állj az Úr elé
fejed alá teszem
párnának a partot
kihúlt két karodban
csak a halált tartod